

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3704 van 14 november 2007
in de zaak X / IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 3 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDENBERGHE loco F. LANDUYT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 9 mei 2005 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 juni 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde de Iraanse nationaliteit te bezitten en van Farsi-origine te zijn. In 1376 (volgens de Perzische jaartelling, komt overeen met 1997-1998 volgens de Gregoriaanse jaartelling) zou u werkzaam geweest zijn als verpleegster in de Behnam-kliniek in Karaj. Uw vroegere schoolvriendin X zou daar samen met u hebben gewerkt. X zou*

tezelfdertijd ook als verpleegster hebben gewerkt in de gevangenis van X. Uw vriendin zou u in die periode meermaals hebben verteld over de hulp die ze bood aan politieke gevangenen. Zo zou ze informatie over politieke gevangenen, bijvoorbeeld over de plaatsen waar ze vastzaten, hebben doorgespeeld aan hun familie en ook aan de politieke groeperingen waarmee ze in die tijd samenwerkte. X zou immers actief geweest zijn voor verschillende (politieke) partijen en organisaties, zoals Djomhourî Khanan, Mashrouteh Khanan alsook een organisatie werkzaam voor de bevrijding van vrouwen. Uw vriendin zou u in 1376 (1997-1998) meermaals hebben gevraagd om deel te nemen aan haar activiteiten, doch u zou hier aanvankelijk uit schrik niet op ingegaan zijn. Niet lang na haar aanstelling zou X, via tussenkomst van haar broer X, die bij het Ettala'at (Ministerie van Informatie) werkte en op de hoogte was van haar activiteiten, uit de kliniek zijn ontslagen. Uzelf zou in 1377 (1998-1999) overgeplaatst zijn naar het ziekenhuis van X. X zou u eveneens in 1377 (1998-1999) hebben verteld dat ze zich had aangesloten bij de toen pas opgerichte politieke partij "Pars". In 1378 (1999-2000) zou X bij u in het ziekenhuis van X zijn komen werken. Daar zou ze opnieuw op u hebben ingesproken over haar activiteiten. Uiteindelijk zou X u hebben overhaald en zou u in 1378 (1999-2000), na de studentenrellen van dat jaar, met haar een eerste keer naar Teheran zijn meegegaan om de familie van een zekere X, een gevangene die voor verzorging bij jullie in het ziekenhuis was binnengebracht, in te lichten over hun dochter. Sindsdien zou u nog meer overtuigd zijn geraakt om X te helpen bij het inlichten van familieleden van opgepakte / opgesloten personen waar u in het ziekenhuis mee in contact kwam. Nog voor 1380 (2001-2002) zou u X ook geholpen hebben bij de ontsnapping uit het ziekenhuis van twee politieke gevangenen, met name X, een student, en X, een Koerdische schrijver. Dit zou toen niet tot concrete verdenkingen in uw richting hebben geleid. In 7/1380 (september / oktober 2001) zou X u hebben verteld over haar voornemen naar het ziekenhuis 'X' te gaan om er informatie over een gevangene te halen. Sindsdien zou ze niet meer op het werk zijn komen opdagen. Een week na haar verdwijning zou u uiteindelijk gehoord hebben dat X vermoord op een veld in Karaj gevonden was. Volgens u zou haar broer verantwoordelijk zijn voor haar dood. Kort na de begrafenis, die op 21 of 22/7/1380 (13 of 14 oktober 2001) plaatsvond, zou u via de Herasat (veiligheidsdienst) van het ziekenhuis gedurende een tweetal maanden meermaals zijn opgeroepen om u aan te melden voor verhoor bij de inlichtingendienst van Karaj. Daar vernam u dat ze weet hadden van X haar activiteiten alsook van het feit dat u soms met haar meeging. Men probeerde van u te weten te komen voor welke partij X actief was. U zou telkens hebben ontkend en vervolgens zijn vrijgelaten. Uit schrik hield u na de dood van X op met het inlichten van de families van gevangenen. In 11/1382 (januari / februari 2004) zou het Ettala'at een gewonde man hebben binnengebracht op de spoeddienst waar u enkele maanden voorheen naartoe was overgeplaatst. Daar de overheidsfunctionarissen de patiënt met vragen bleven bestoken zou u hen gezegd hebben hem, op doktersbevel, met rust te laten. De patiënt zou echter kort nadien zijn overleden. De volgende dag zou u door de Herasat van het ziekenhuis zijn opgeroepen. Bij uw aanmelding zou u geblinddoekt zijn en meegenomen zijn door drie personen van de ordediensten. U zou gedurende een week zijn vastgehouden op een onbekende plaats. Tijdens uw detentie zou u beledigd zijn en geslagen zijn, waardoor enkele van uw tanden en uw neus gebroken zouden zijn. U zou zijn verhoord omtrent uw relatie met de overleden patiënt en de politieke activiteiten die u en X zouden hebben gehad. Omdat u bleef ontkennen, zou u eveneens aangerand zijn door een bewaker. Tot slot zouden ze uw vingerafdrukken op een onbekend document hebben gezet en u na een week hebben vrijgelaten. Daar ermee gedreigd was uw familie te laten verdwijnen, zou u niemand over uw detentie en aanranding hebben verteld. Tijdens uw detentie zouden onbekenden in burger bij uw ouders thuis een huiszoeking

hebben verricht en uw spullen in beslag hebben genomen. Pas in 4/1383 (juni / juli 2004) zou u terug beginnen te werken zijn in het ziekenhuis van X, maar ditmaal op de vrouwenafdeling. U zou van bij aanvang voortdurend onder controle hebben gestaan. Rond 12/1383 (februari / maart 2005) zou een vrouwelijke gevangene, X, zijn binnengebracht op uw afdeling om te bevallen. Tijdens de verzorging zou zij u hebben verteld dat ze, wegens problemen met haar echtgenoot, een buitenechtelijke relatie aanging en zwanger raakte. Daar ze na de bevalling zou gestenigd worden en u zelf problemen kende met de ordediensten, zou u besloten hebben haar te helpen. Een viertal dagen na de bevalling zou u X onder het mom dat u haar diende te verzorgen uit haar kamer hebben meegenomen, haar een chador hebben gegeven en vervolgens geholpen hebben het ziekenhuis te ontvluchten. U zou hierna eveneens het ziekenhuis verlaten hebben en naar uw vriendin X gegaan zijn die u vervolgens zou hebben meegenomen naar haar grootmoeder in Nazarabad. Tijdens uw verblijf ginds zou u van de moeder van X vernomen hebben dat begin 1/1384 (maart / april 2005) mensen in burger bij uw moeder thuis waren binnengevallen en uw broer X hadden meegenomen voor 48 uur. Op 10/2/1384 (30 april 2005) zou u Nazarabad hebben verlaten en met de bus via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 9 mei 2005 een asielaanvraag indiende. Na uw aankomst hier zou u in contact gekomen zijn met de verantwoordelijke van de Koerdische zender "X" in X, X. Hij zou u hebben voorgesteld samen te werken en via TV-uitzendingen politieke informatie over de actuele situatie in Iran te verspreiden. U zou in de periode oktober / november 2005 tot april 2006 programma's op X gedubt hebben. U zou tevens sinds november 2005 een nieuw programma, "X", op deze Koerdische zender presenteren en met uw foto op TV verschenen zijn. Er zou eveneens een foto van u, als eerste Perzische vrouw die met Koerden samenwerkt, op het internet zijn geplaatst. Uit vrees dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden geraken van uw activiteiten in België zou u gevraagd hebben de foto te verwijderen, doch u zou niet weten of dit ook werkelijk gebeurd is. U wenst niet naar Iran terug te keren omdat u er de doodstraf vreest omdat de Iraanse autoriteiten er, na de ontsnapping van de tot steniging veroordeelde vrouw, nu van overtuigd zijn dat u ook degene bent die verantwoordelijk is voor de eerdere ontsnapping van twee politieke gevangenen. Ter ondersteuning van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Iraans rijbewijs; uw Iraans nationaliteitsbewijs; uw werkbadge van het ziekenhuis; een attest van het ziekenhuis van X met betrekking tot uw overplaatsing naar de spoedafdeling en bijbehorende premieverhoging, dd. 8/9/1382 (29/11/2003); diverse attesten in verband met uw prestaties op het werk in het ziekenhuis te X (bedankbrieven, premieverhoging); een door u handgeschreven brief waarin u onder meer de wreedheid van de Iraanse overheid aanklaagt; een medisch attest van een Belgische tandarts dd. 2/12/2005 met een kopie van een röntgenfoto van uw gebit ter staving van uw verklaringen betreffende de slagen die u in Iran zou gekregen hebben tijdens uw detentie; een videocassette met programma's die u voor X als presentatrice dubte; diverse kopies van teksten van de TV-programma's die u insprak en een afprint van een foto van uzelf als presentatrice in de studio van X met een tekst waarin u uw steun aan deze TV-zender betuigt. "

3. De feiten worden niet betwist door de partijen.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek

onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

3. Nopens de status van vluchteling.
4. In de bestreden beslissing wordt aan verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat verweerder meent dat verzoekster in de loop van haar asielprocedure incoherente verklaringen aflegde onder meer over: *“de politieke activiteiten van verzoeksters vriendin X, op verzoeksters hulp bij de ontsnapping van twee politieke gevangenen, op het tijdstip van de verdwijning van X en de moord op X, op verzoeksters hulp bij de ontsnapping van X, en op verzoeksters activiteiten voor de Koerdische TV-zender X”*
1. Verzoekster meent: *“Dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen. Dat de zogenaamde gereleveerde tegenstrijdigheden, geen contradicties zijn. Dat het aldus in concreto volstaat al de opgegeven gegevens bij elkaar te leggen, zodat men kan vaststellen, dat al deze opgegeven feiten naast elkaar kuipen bestaan zonder tegengesteld te zijn aan elkaar. Dat er uit wat opgegeven wordt geen echte tegenstrijdigheden blijken.”*
2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.
3. Het verzoekschrift stelt *dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen enkele rekening houdt met het feit dat mijn verzoekster zeer terughoudend is in haar verklaringen. Zij is zeer geremd in al haar interviews. Zo heeft zij diverse gesprekken nodig gehad met haar raadsman om haar te overtuigen alles te zeggen. Dit is de reden dat zij in de eerste interviews enkel antwoordde op wat noodzakelijk was en niets meer. (,,). Haar interviews – wanneer zij naast elkaar gelegd worden – tonen duidelijk de evolutie aan. Tevens tonen de nota’s van het interview de schroom en schoorvoetendheid aan waarmee zij verklaringen aflegt en verduidelijkingen geeft.”*
4. Verzoekster toont haar identiteit en haar hoedanigheid van verpleegster genoegzaam aan met verschillende identiteits- en andere documenten (diploma’s, getuigschriften, attesten en evaluatierapporten, bevel voor overplaatsing naar een ander ziekenhuis, ziekenhuisrapporten). De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen betwist dit ook niet. Het is aldus waarschijnlijk dat ze in contact kwam met slachtoffers van diverse soorten geweld waaronder verkrachte vrouwen. Er kan tevens worden aangenomen dat verzoekster als verpleegster een sociale ingesteldheid had en haar patiënten zo goed mogelijk verzorgde ook tegen de agressie van hun families. De intensiteit waarmee dit gebeurde en de gevolgen hiervan zijn niet steeds duidelijk zodat Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gezien ook de incoherenties op bepaalde punten van het relaas, terecht besluit dat verzoekster niet aantoonde dat de situatie in Iran dermate bedreigend was dat ze in het buitenland bescherming moest zoeken.

5. Over verzoeksters werkzaamheden voor de Koerdische TV-zender X stelt de bestreden beslissing: *“Wat tot slot uw activiteiten voor de Koerdische zender “X” betreft, is het opmerkelijk dat u, ofschoon u reeds sinds oktober - november 2005 werkzaam bent bij deze zender, dit pas tijdens uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal op 11 mei 2006 voor het eerst vermeld heeft (CGVS TG p. 68, 74 e.v.). Nochtans werd reeds vroeger gepeild naar eventuele politieke activiteiten in België (CGVS TG p. 5). Als verklaring voor het niet eerder aanhalen ervan stelde u eerst dat u niet dacht dat het u problemen zou opleveren (CGVS TG p. 77) terwijl u later verklaarde dat het niet in u opkwam deze activiteiten te vermelden (CGVS p. 80). U besloot uiteindelijk pas over uw activiteiten te vertellen nadat u via een kennis begin februari 2006 zou hebben vernomen dat u hierdoor wel problemen zou kunnen krijgen (CGVS TG p. 77).”*
1. Verzoekster stelt dat ze met een Koerdisch-Iraanse vriendin waarmee ze een kamer deelde in het asielcentrum, naar X ging. Initieel wilde ze slechts haar stem geven voor het dubben. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt verzoekster *“Dat zij over deze activiteiten pas sprak in de fase ten gronde”*. Verzoekster meent dit te kunnen verklaren door *“dat zij niet dacht dat het haar problemen zou opleveren waardoor het niet in haar opkwam deze activiteiten te vermelden. Zij besloot uiteindelijk pas over haar activiteiten te vertellen nadat zij via een vriendin begin februari zou hebben vernomen dat zij hierdoor wel problemen zou krijgen. (...) Bovendien maken haar activiteiten voor X haar terugkeer onmogelijk, gezien het verspreiden van politieke informatie over de actuele situatie in Iran door de Iraanse autoriteiten beschouwd wordt als oppositie.”*
2. De nalatigheid van verzoekster tijdig haar activiteiten voor X te melden kan de echtheid van deze activiteiten niet aantasten nu verzoekster hiervoor talrijke bewijzen neerlegt en ook verweerder dit niet betwist. Er kan verzoekster mogelijk enige eenvoud worden aangewreven door zich opnieuw, zoals ook eerder in Iran, onbedachtzaam en op emotionele basis, in te laten met de politieke activiteiten van een vriendin. Verzoekster herhaalt ter terechtzitting dat ze besliste om met haar vriendin mee te gaan naar X omdat ze meende dat de sociale situatie van de Koerdische minderheid in Iran te wensen overliet en deze bevolkingsgroep onterecht gediscrimineerd werd en dat ze gaandeweg gesterkt werd in haar overtuiging en aldus steeds meer taken op zich nam. Ten slotte kan gewezen worden op de continuïteit van verzoeksters inzet in Iran en België voor wat zij de “onrechtvaardige behandeling van mensen” noemt.
3. Verzoeksters activiteiten voor X waaronder haar publiek optreden in haar eigen televisieprogramma in het Farsi, zijn ondubbelzinnig aangetoond door de neergelegde stukken. Er kan aldus niet betwist worden dat verzoekster als Perzische, vanuit België en de Koerdische gemeenschap in Iran actief steunt. Uit publieke bronnen blijkt dat de

autoriteiten in Teheran veel aandacht besteden aan de Koerden. De Iraanse strijdkrachten bewapenen burgers in het noordwesten van Iran om een civiel defensieapparaat op te zetten. Alhoewel geenszins sprake is van een systematische vervolging vinden geregeld intimiderende acties plaats van veiligheidseenheden tegen journalisten en dag- en weekbladen, studenten en sympathisanten en worden bepaalde activisten voor langere tijd incommunicado vastgehouden (Ministerie Buitenlandse Zaken, Nederland, *Algemeen ambtsbericht Iran*, juni 2007). Aangezien niet denkbeeldig is dat X met de meer radicale Iraans-Koerdische groeperingen wordt geassocieerd kan verzoekster vrees voor vervolging alsnog geobjectiveerd worden.

5. In acht genomen wat voorafgaat, toont de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging aan wegens haar politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizendenzeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.